

Aangenomen als Gods kind!?

Noorderlicht
ROTTERDAM
dienst

Preek zondag 24 oktober 2021
Voorganger: ds. Niels de Jong

Preek

Dienst 24 oktober 2021, voorganger: ds. Niels de Jong

Romeinen 8: 14 – 17

Aangenomen als Gods kind?!

Kinderen van God – die term wordt onder christenen nogal eens verschillend gebruikt. Je kunt christenen tegenkomen die het ruim zien – bijvoorbeeld in katholieke kerk of ook Desmond Tutu of Martin Luther King die zien ieder mens als kinderen van God. De argumentatie is: we zijn gemaakt door God, we komen dus op een bepaalde manier uit God voort, God heeft de hele mensheid lief – we zijn dus Gods kinderen. En dus allemaal elkaars broeders en zusters. Zeker een Martin Luther King in zijn strijd voor gelijke rechten, was dat een krachtig getuigenis om te zeggen: wij zijn broeders en zusters van elkaar – wat onze huidskleur ook is.

Aan de andere kant van het spectrum – vooral in de meer reformatorische kerken – heeft de uitdrukking 'kind van God zijn' nogal wat lading, en daar houdt men de term voorbehouden aan een selecte groep, soms zelfs een zeer selecte groep. Want je kunt jezelf niet zomaar als vanzelf als kind van God zien, zo is de gedachte. Dit benadrukt dat God-en-een-mens geen vanzelfsprekende of automatische match vormen. Er zit wat tussen. Afstand sowieso. Maar ook weerstand van de mens. Mensen hebben zich losgemaakt van God, God de rug toe gekeerd. Nou goed, beide uitersten hebben zo hun gelijk – en ook op basis van de bijbel zijn beide manieren van spreken te verdedigen en het lijkt me dat ze elkaar aanvullen. Maar vandaag kijken we naar dit beeld van 'kind van God' zijn vanuit via Romeinen 8, vers 14 t/m 17. Deze tekst zegt niet alles wat er vanuit de bijbel over die term 'kind van God zijn' te zeggen valt, maar geeft wel een bijzonder licht erop.

Lees: Romeinen 8: 14 – 17

We zitten hier in Romeinen 8 in misschien wel op het hoogste punt van de bijbel, de hoogste berg in de bijbel, met allerlei vergezichten. En ook het korte stukje dat wij gelezen hebben, biedt prachtige vergezichten. Het gaat in dit stukje over hoe je jezelf, als gelovige ten opzichte van God, mag zien. Wat je verhouding tot God is. In de bijbel worden allerlei woorden, beelden, metaforen gebruikt om die relatie met God te duiden. Een vrij algemene is: een schepsel van God. Een andere is: een dienaar van God of medewerker van God. Er kan ook gezegd worden dat mensen onderdeel zijn van het volk van God, die dan de koning is. Er is ook de vergelijking van een schaap van een kudde, waar God de herder van is. Hier in Romeinen 8 wordt verhouding vergeleken met die van een vader met een kind. En dit is misschien wel de metafoor, de vergelijking, die het onwaarschijnlijkst is. Bijna ondenkbaar.

Ik bedoel de grote God die niet in tijd of ruimte is uit te drukken. Die God die alles en iedereen gemaakt heeft, die aan het begin staat van alle zonnestelsels, de planeten, de bergen en oceanen. Die God die de mens heeft gemaakt, gewild, bedoeld. Dat wij mensen dan zijn schepselen zijn – dat is al een eer. Dat we zijn dienaren, medewerkers mogen zijn – dat is ook bijzonder. Dat hij een mens de kans geeft om bij zijn volk te horen, dat hij zich wil verbinden aan mensen. Ook al verre van vanzelfsprekend. Maar dat God het dan – blijkbaar – de relatie

met mensen nog hechter wil hebben. Zoals een goede vader met een kind – het woord ‘abba’ valt hier, iets als papa. Zo’n vertrouwelijke relatie, zo’n hechte band. Dat verwacht je toch niet, dat is toch ongekend, dat had toch helemaal niet hoeven. En toch – dat is wat vanuit Romeinen 8 (en ook andere bijbelgedeelten) wel op ons af komt. Dat God jou en mij zo dichtbij wil hebben.

Laten we het korte stukje dat we gelezen hebben in drie gedachten indelen.

1. Aangenomen als kind bij God de Vader

Het gaat in dit stukje letterlijk over ‘kind worden’, anders gezegd: ‘aangenomen worden als kind’. In het oorspronkelijke Grieks, de taal waarin deze brief is geschreven, valt letterlijk het woord adoptie. In de vertaling die wij gelezen hebben is, dat wat weggevallen. Daar staat wat begrijpelijker vertaald: ‘De Geest ontvangen om Gods kinderen te worden’. In een meer letterlijke vertaling staat er: ‘u hebt de Geest van adoptie tot kinderen ontvangen’. Het idee is dus opgenomen worden in Gods gezin, aangenomen als kind, een kind worden.

Natuurlijk gaat Gods liefde uit naar ieder mens, naar ieder schepsel dat hij gemaakt heeft, je hoeft als mens niet te twifelen of God wel iets in je ziet, een band wil, o.i.d. Maar hier wil Paulus even niet die algemene liefde van God voor alle mensen benadrukken, maar hier gaat het om iets anders. Het kinschap, de band met God ervaren, je een zoon of dochter van God weten – daar gaat het hem hierom.

Daarbij is het denk ik wel goed om te weten hoe adoptie in die tijd werkte. Dat ging namelijk nog wel wat anders dan bij ons – waarbij we denken aan een baby uit een ander land die hier in een hem/haar volstrekt onbekend gezin wordt opgenomen. In die tijd in het Romeinse Rijk dacht men aan adoptie juist aan oudere kinderen of zelfs volwassenen die werden opgenomen, iemand die men al kende, bv. een slaaf met wie een goede band was opgebouwd. Zo iemand kreeg dan de status van een kind door adoptie. Vaak om de erfenis, of de naam van de familie veilig te stellen. Dat gebeurde ook weer niet aan de lopende band, maar soms bij mensen die het zich konden veroorloven. Het was dus verre iets vanzelfsprekends. En het was voor zo’n slaaf een enorme stap vooruit.

De lezer van deze brief – een inwoner van het toenmalige Rome – wist dus heel goed dat adoptie iets bijzonders was, dan had je echt geluk. En de lezer van deze brief van Paulus wist ook dat het iets verre van vanzelfsprekends was dat God mensen aannam (‘adopteerde’). Want eerder in de brief aan de Romeinen had Paulus ook geschreven hoe groot de afstand is tussen God en mensen, hoeveel verwijdering, dat we van nature helemaal niet bij God passen. Maar toch wil God mensen aannemen als kind. Zo’n band wil God met mensen.

Vandaag worden 8 kinderen gedoopt of opgedragen. 8 kinderen die zijn toevertrouwd aan jullie als ouders. Maar door het teken van de doop, door de zegen die het kind krijgt – wordt hen al gezegd dat Gods hart open staat, wat Hem betreft horen ze er bij, bij zijn gezin. Dat is Gods insteek. Dat is wat God wil. En wat voor deze kinderen geldt, geldt voor ons allemaal. Wie je ook bent, wat er ook gebeurt is, God wil je in zijn gezin opnemen. Al kun je dat aanbod ook afwijzen, aan je voorbij laten gaan. Dat is een groot verschil met hoe adoptie in onze tijd gaat – daar heeft het kindje geen enkele inspraak in. Aangenomen en opgenomen worden in Gods gezin wel – daar kunnen we al dan niet mee instemmen. Maar als een paal boven water staat dit: God wil niets liever.

Nog even doorgedacht over dat 'aangenomen zijn als kind', dat geadopteerd worden in Gods gezin. Adoptie vandaag de dag is vrij moeilijk, dat is een lange weg voor adoptieouders. Die moeten er heel wat voor doen. Heel wat voor regelen. Heel wat obstakels uit de weg ruimen. En dan als dat allemaal geregeld is, moet er een vaak lange reis gemaakt worden naar het adoptiekindje toe om op te halen. Daarin zitten allerlei parallellen naar God. Ook God heeft er heel wat voor moeten doen, het kon allemaal niet zomaar, er waren zoveel obstakels. Maar hij heeft ze overwonnen. En is in Jezus Christus naar ons toegekomen. Om ons op te halen. Wij konden niet bij God komen, Hij kwam naar ons. We hadden er geen recht op, we hadden niets te eisen – maar God nam ons op in zijn gezin. Deed alles wat er moest gebeuren. Want hij wilde niet dat we verloren en verlaten zouden zijn, maar ons opnemen, aannemen als een ouder een kind aanneemt.

2. Zekerheid door de Heilige Geest

Hoe weet je dit nu? Dat je als een aangenomen kind voor God telt? En wat als je dit helemaal niet voelt bijvoorbeeld?

Nu is het gevoel niet de allereerste graadmeter. Ik bedoel – zoals bij adoptie vandaag de dag – het wordt zo'n kind op een gegeven moment gezegd, verteld dat je niet geboren bent in dit gezin, maar dat je wel als een kind bent voor die ander. Ook al is er geen biologische relatie, geen bloedband, dat je toch aangenomen wordt als een kind. En bij een adoptie staat het ook zwart-op-wit in officiële en ondertekende documenten. En als het goed is, komt er natuurlijk het gevoel bij in de loop van de tijd. Maar adoptie begint nooit met gevoel – het gevoel bepaalt niet of je werkelijk iemands kind bent.

En zo gaat het ook bij dit aangenomen worden door God. Het wordt je aangezegd, je kunt het zwart-op-wit nalezen in de bijbel en als het goed is komt er vanzelf een gevoel bij. Over dat laatste gaat het ook in Romeinen 8. Want God wil wel dat we over onze status als kind, over onze band met hem, over de onvoorwaardelijke liefde van God als Vader, over het onderdeel zijn van Gods gezin, het hebben van zoveel broers en zussen in dat gezin – God wil dat we daar zekerheid over hebben. Natuurlijk – je kunt terugvallen op wat er in de bijbel staat, wat je aangezegd wordt – bv. op zondag, wat je te binnen zingt met liederen. Maar zoals een goede vader of moeder ook niet wil dat zijn/haar kind onzeker is over of het wel geliefd is, of het wel gewild is, of het wel kan bouwen op die vader of moeder. Zo wil God ook niet dat zijn kinderen onzeker zijn over zijn liefde, support, over de band die er is. En daarom komt Hij ons tegemoet om ons die zekerheid te geven.

Ik weet natuurlijk niet hoe dat bij jou zit, maar ik vermoed dat er allerlei mensen hier zijn voor wie zo'n zekerheid helemaal niet vanzelf spreekt. Bijvoorbeeld om je basisvertrouwen niet heel sterk is. Of als het bij jouw thuis altijd heel voorwaardelijk was – bv. als je goede cijfers haalde, of gewenst gedrag vertoonde – dat je dan liefde en aandacht kreeg. Of als je helemaal niet zulke fijne ouders had, of zelfs een vreselijke vader of moeder. Dat kan je ook in de weg zitten om zeker te zijn van Gods liefde, om God dichtbij te laten komen als een papa. Of als je nergens zeker van bent in het leven, zo veel twijfelt, juist ook aan mensen, en de nodige teleurstellingen hebt gehad – ook dan kan het lastig zijn om zeker te zijn over je status als Gods kind.

Nu komt God ons dus tegemoet daarin. Je hoeft dat gevoel zelf niet op te wekken. De Heilige Geest – dat is: God zoals Hij hier op aarde werkt – verzekert onze geest ervan. Van die band met God. Die Heilige Geest wil die zekerheid diep in ons laten neerdalen. Dit verzekeren is een doorgaand proces. Hij blijft daarmee bezig, omdat we anders zomaar weer in angst, in onzekerheid erover kunnen worden. Bv. als we falen. Of als we in verwarring gebracht worden. Of om nog een andere reden aan het twijfelen slaan. Dan wil God ons tegemoet komen met die Heilige Geest, steeds weer. Om onze identiteit als aangenomen kind van de allerhoogste God te bevestigen.

God wil niet je dat je twijfelt over zijn liefde. Geen slaven die in angst leven, zegt Paulus – zo wil God niet dat we ons voelen. Die mensen in Rome kenden dat gevoel wel – angst voor wispelturige goden. Of angst voor het noodlot. Of bang dat ze zelf niet goed genoeg zouden zijn. Maar nee – die angsten komen niet van Gods Geest. Die verzekert van Gods liefde.

En mocht je de angst en onzekerheid voelen opkomen, kun je daar ook om bidden. 'God, kom mij tegemoet met uw heilige Geest en geef me de zekerheid die U toch wilt dat ik heb. Amen'.

3. Erfgenamen samen met Jezus Christus.

Alsof het allemaal nog niet mooi en bijzonder genoeg is, gaat vers 17 nog een stapje verder. 'En nu we zijn kinderen zijn, zijn we ook erfgenamen'. Daarom werden in die tijd vaak een zoon geadopteerd, met het oog op de erfenis. Omdat men kinderloos was, adopteerde men dan iemand. Zodat diegene de erfenis zou krijgen. Of men was zo gesteld op die slaaf of werknemer dat die geadopteerd werd om zo ook te kunnen delen in de erfenis.

En zo zijn er ook enorme voorrechten verbonden aan het opgenomen worden in Gods gezin. 'Samen met Christus zijn we erfgenamen', staat er achteraan. Je deelt in wat Jezus Christus, de ware zoon van God, toekomt. Je deelt in de erfenis, zagezegd. Vergelijk het met dit verhaal. In een groot Engels landhuis woont een kunstverzamelaar, een weduwnaar. Zijn zoon is verpleger tijdens de Eerste Wereldoorlog. Op een dag krijgt zijn vader het bericht: 'Uw zoon is omgekomen.' Veel later krijgt de vader bezoek: aan de deur staat een soldaat, met een groot pakket in zijn handen. "Ik was een vriend van uw zoon. Ik schilder graag en wilde u dit geven." Het is een portret van de zoon. Geen geniaal werk, maar wel een heel herkenbaar portret. Dankbaar hangt de vader het schilderij boven de open haard en kijkt er veel naar. Dan wordt hij ziek, en hij overlijdt. De kunstwereld is in rep en roer: ze zien uit naar een bijzondere kunstveiling. Want de man had een mooie collectie opgebouwd. Het eerste schilderij is het portret van de zoon. De veilingmeester vraagt 100 pond, maar niemand reageert. Dan klinkt er een stem: 'Is 50 pond akkoord? Meer heb ik niet, maar ik kende de zoon die op het schilderij staat, daarom wil ik het graag hebben.' Eenmaal, andermaal: verkocht! Iedereen opgelucht, zo van: hè hè, nu dan eindelijk het echte werk! Maar dan kondigt de veilingmeester aan: "De veiling is afgelopen, het is voorbij." De veilingmeester vertelt "In het testament van de vader staat dit: 'Wie de zoon heeft, krijgt al het andere ook.'"

Zoiets - als je je verbonden weet met Jezus, krijg je alles. Je deelt in wat hem rechtens toekwam. God wil blijkbaar met hem ook mensen van alles schenken. Als aangenomen kind wacht je dus veel moois. Aan de andere kant van de dood een rijke erfenis. Het eeuwige leven. Het ware leven.

Zover is het nog niet. Samen met Jezus kan ook betekenen ook 'delen in zijn lijden'. Bepaalde spot, smaad, hoon kan je ten vallen als je 'bij Jezus hoort'. Ook daar is Romeinen 8 eerlijk over, het is niet altijd makkelijk – dat 'samen met Jezus – verhaal'. Maar dat is tijdelijke moeite, want uiteindelijk zul je ook delen in Gods luister, oftewel in de glans en glorie van God en zijn toekomst.

Erfgenaam. Er wacht je iets groots. Iets mooiers dan je ooit kunt voorstellen. Mooier dan wat je ooit hebt gezien. Meer dan je ooit ervaren hebt.

Als ik samenvat – dat vergezicht van Romeinen 8, vers 14 t/m 17 zegt ons dus allereerst iets over onze identiteit, over hoe je jezelf mag zien – geadopteerd door God als kind. En als tweede werkt de Heilige Geest in ons om hier ook zeker over te voelen, over die band met God. En als derde hebben we de hoop dat zelfs de dood geen einde maakt aan die band met God, je mag samen met Christus te delen in wat God gaat geven in zijn toekomst.

Als je hier bent vanwege doop of het opdragen van je kind: ook jullie hebben een kind toevertrouwd gekregen, sommigen ook voor de tweede keer. En als het goed is, laat jouw ouderschap iets zien van God. Want ieder kind dat in liefde aanvaard wordt door een ouder – of dat nu je eigen kind is of een kind dat later opgenomen is in een gezin – ieder kind dat in liefde aanvaard wordt door een ouder - dat is een beeld voor wat God wil zijn voor ons mensen. Als eerste laat jullie ouderschap iets zien aan je kind zelf – als het goed is wordt het voor hem of haar makkelijker te geloven in de onvoorwaardelijke liefde van God. Als tweede laat je door goed ouderschap iets zien van God in deze wereld. Want zoals jij je kind aanvaard, aanneemt, opgenomen hebt – zo is God. Zo heeft hij ons opgehaald, aanvaard, aangenomen, opgenomen. Hij heeft ons zo, op die manier, lief. Ongekend.

Ik zag daar laatst een film over – over die diepe, ongekende liefde van iemand voor een kind die ze in huis had genomen. En Italiaanse film met in de hoofdrol Sophia Loren. Zij speelt een hoogbejaarde vrouw die Momo in huis neemt, Momo die door tragische omstandigheden geen ouders heeft, Momo die een drugsdealertje blijkt te zijn, Momo die niemand vertrouwt. Uiteindelijk kan Momo de liefde van de vrouw aanvaarden. En zich geliefd weten. Iets dat hem verandert ten goede. Het is een beeld van wat God doet – hoe hij ons aanneemt, opneemt, liefheeft en waardoor wij ten goede veranderen. In de aftiteling van die film klonk het lied ['lo si' – ik moest steeds denken dat het leek alsof God deze tekst van het lied naar ons mensen uitspreekt. Misschien kun je dit lied ook wel zo horen...](#)

Amen.

